

»Robinson on tuottelias,
mutta jokaisessa sarjan osassa hän
osoittaa muuntautumiskykynsä.»

– *Guardian*

PETER

SUOMENTANUT Marja Helanen

ROBINSON

YLIKOMISARIO BANKS -SARJA • WSOY

VAROMATON RAKKAUS

Peter Robinson

VAROMATON RAKKAUS

SUOMENTANUT MARJA HELANEN

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

William Blake -sitaatit suomentanut Tuomas Anhava

ENGLANNINKIELINEN ALKUTEOS

CARELESS LOVE

© 2018 BY EASTVALE ENTERPRISES INC.

SUOMENNOKSEN © MARJA HELANEN JA WSOY 2023

ISBN 978-951-0-45543-2

PAINETTU EU:SSA

Sheilalle

»Kun neito sievä herttainen
on kukka kaunehin,
hän puutarhaansa varjelkoon,
tai mies vie timjamin,
tai mies vie timjamin.»

»TIMJAMINOKSA» (TRAD.)

1

Leveitä usvarihmoja leijui laakson pohjalla, kun rikosylikomisario Alan Banks jurnutti tunnuksettomalla poliisiautolla pitkin Belderfellin solaa kiroten sitä, että hänen rakas Porschensa oli vuosihuollossa. Onneksi mutkaisella tiellä jyrkän mäenrinteen puolimat-kassa oli hyvä näkyvyys. Kello oli vasta kolme iltapäivällä, mutta alkoi jo hämärtää, kun aurinko laski lännessä kukkuloiden taa.

»Siinä he ovat», rikosylikonstaapeli Winsome Jackman sanoi, kun he kaarsivat mutkasta ja näkivät poliisiauton, joka oli pysähtynyt metallinsinisen Meganen viereen niin että toinen kaista meni tukkoon.

Banks pysäytti poliisin sulkunauhojen viereen ja nousi Winsomen kanssa autosta, ja kumpikin väläytti virkamerkkiään. Toinen vormupukuisista puhutti Meganen vieressä seisovaa naista, ja hänen kumppaninsa vahti tietä ja viittoi vastaantulevaa liikennettä hidastamaan vauhtia.

Kaikki kolme katsoivat Winsomea toisenkin kerran. Eivätkä pelkästään hänen kauneutensa tähden, vaikka hän hemaiseva oli-kin. Oli harvinaista nähdä yli satakahdeksankymmensenttinen musta nainen Belderfellin solassa. Tai missään muuallakaan Eastvalen alueella. Tuttuun tapaansa Winsome ei ollut moksiskaan, siirtyi vain sivummalle ja otti esiin muistivihkonsa ja kynänsä.

Mäenrinteeseen raivatulla levähdysalueella, puoliksi pusikon peitossa, lojui kolarissa vaurioitunut Ford Focus. Kukaan ei ollut

loukkaantunut vakavasti, mutta auto oli romuna: jäädyttimen säleikkö oli rytyssä, konepelti vekeillä ja moottori työntynyt ulos toisesta kyljestä. Koska onnettomuuspaikka sijaitsi kaukana ja edellsviikolla oli ollut kurja sää, paikalle saapunut poliisi oli taa-tusti tiennyt, että rakkineen hinaaminen korjaamolle veisi oman aikansa, joten hän oli kiinnittänyt tuulilasiin keltaisen POLIISIN TIEDOSSA -ilmoituksen. Lappu tiedotti ohikulkijoille, että poliisi oli jo selvillä onnettomuudesta ja ryhtyisi ratkomaan sitä kunhan ehtisi.

»Mitäs täältä löytyy?» Banks kysyi Focusta silmäillen.

»Tuo tuolla», partiopoliisi sanoi sormi ojossa. Nainen hänen vieressään nojasi Meganen keulaan käsivarret tiukasti ristissä, järkyttyneen näköisenä.

Focus seisoivat levähdyspaikalla nokka väärään suuntaan. Banks hivuttautui kuljettajan puolelle ja vilkaisi sisään ikkunasta. Ratin takana istui nuori nainen silmät ammolleen, suoraan eteensä tuijottaen. Ei tarvittu poliisilääkäreitä kertomaan, että hän oli kuollut.

Banks veti käsiinsä lateksihanskat ja avasi auton oven. Metallikirskahti. Hän kumartui tutkimaan ruumista. Vaaleat hiukset valuivat olkapäille, ja epätasainen otsatukka ja korvarenkaat kehystivät sydämenmuotoisia kasvoja, jotka olivat olleet elossa varmasti kauniit. Naisella oli hennonpinkkiä huulipunaa sekä sinistä luomiväriä ja yllään muodikas musta, olkaimeton puku, jollaiseen nuori nainen saattoi pukeutua juhla-iltana lähtiessään päivälliselle hienoon ravintolaan tai vaikkapa teatteriin. Hänellä oli myös korkeakorkoiset remmisandaalit, eivät tosin niin korkeat, että niillä olisi vaikea pysyä pystyssä, ja muutama koru. Kätet olivat sylissä vastakkain, oikeassa ranteessa oli amulettirannekoru ja vasemmassa rannekello. Turvavyötä ei ollut kiinnitetty, eikä autossa näkynyt käsilaukkuja tai takkia. Naisen iho oli kalpea ja sileä. Sikäli kuin Banks saattoi päätellä, pahoinpiteilyn jälkiä ei näkynyt. Ei mustelmia, haavoja eikä verta. Eikä missään ollut pienintäkään vihjettä naisen henkilöisyydestä. Banks

tutki hansikaslokeroon ja löysi bensakuitteja, nikotiinipurukumia ja ruuvimeisselin.

Banks kääntyi sanomaan konstaapelille: »Onko mitään käsitystä onnettomuudesta, konstaapeli ... ?»

»Knowles. Barry Knowles.»

»No, Barry, mitä osaat kertoa?»

Knowles viittoi kumppaniaan kohti. »Mitä tahdotte tietää? Ted ja minä oltiin alkuperäisellä onnettomuuspaikalla.»

»Parasta aloittaa alusta. Minä tiedän toistaiseksi vain sen, että tämä Focus kolaroi täällä viime viikonloppuna.»

»Pitää paikkansa.» Knowles tarkisti muistiinpanonsa. »Siis perjantai-iltana. Tapauksesta ilmoitettiin Trevor Vernonin kännykällä illalla kello kaksikymmentäkaksi kolmekymmentäseitsemän. Hän on auton omistaja. Paikka paikoin oli sumua, ja herra Vernon törmäsi tiukassa mutkassa valkoiseen pakettiautoon. Heillä oli tuuria, selvisivät pelkillä haavoilla ja mustelmilla. Jos jompikumpi auto olisi suistunut reunan yli ... jaa-a ... » Knowles viittoi laakson pohjalle ja nielaisi.

Banks muisti, miten hän oli kerran saapunut helikopterilla onnettomuuspaikalle täällä lähistöllä. Kuolleita elikoita kuljettanut pakettiauto oli suistunut tieltä. Paikan läheisyys toi mieleen tuon päivän hirvittävät kuvat, etenkin uskomattoman näyn miehen, autonratin ja sylinterilohkon yhdistelmästä, joka oli muisuttanut pikemminkin H. R. Gigerin kauhufilmikuvastoa kuin ihmistä. »Jatka pois.»

»Mitään vilunkia ei ollut», konstaapeli Knowles jatkoi. »Kumpikin kuljettaja oli selvin päin. Pakun tyyppi John Kelly, rakennusmies, oli palaamassa myöhään töistä kotiin. Hän myönsi, että hänellä oli vähän hoppu, mutta kielsi ajaneensa ylinopeutta. Toiset kaksi, herra ja rouva Vernon, olivat palaamassa Richmondin Georgian-teatterin esityksestä. Herra Vernon kertoi kumppanin heistä nauttineen väliajalla lasillisen viiniä. Testien mukaan kuljettaja oli sallitun rajoissa.»

»Rakennusmies? Töissä vielä puoli yhdeltätoista perjantai-iltana? Kyllä kai ihmeitä voi sattua, mutta...»

Konstaapeli Knowles kohautti harteitaan. »Niin hän meille kertoi. Hän antoi myös työmaansa osoitteen.»

»Selvä», Banks sanoi. »Mitä heille kaikille sitten tapahtui?»

»Heidät vietiin Eastvalen keskussairaalaan. Pelkkiä haavoja ja sinelmiä. Olivat järkyttyneitä, tietenkin. Heidät hoidettiin ja kotiutettiin. Kellyn paku oli vielä ajokunnossa, joten hän haki sen myöhemmin kotiin, mutta Focus... no, näette itse. Korjaamolta voi mennä pari päivää auton hakemiseen. Vernon vähän ärhenteli, väitti Kellyä syypääksi, että tämä ajoi muka liian lujaa, mutta me kuitattiin väite järkytyksen tiliin.»

»Kauanko viivytte täällä?»

»Kello oli yli kaksitoista, kun me laitettiin Focuksen ikkunaan lappu ja lähdettiin», Knowles sanoi. Hän vilkaisi taas muisti-lehtiötään. »Yhdeksän minuuttia yli kaksitoista yöllä.»

»Entä tyttö?»

Konstaapeli Knowles kalpeni. »Ei mitään tietoa. Keskukseen soitettiin tänä aamuna. Tuo rouva Brody soitti. Hän puhui hylätystä autosta. Ylikonstaapeli Harris oli juuri sanomassa hänelle, että me tiedetään jo, sitähan varten ikkunaan oli laitettu poliisin ilmoitus, mutta rouva jatkoi, että autossa oli kuollut tyttö. Autossa ei tasan tarkkaan ollut mitään tyttöä, kun me perjantai-iltana oltiin onnettomuuspaikalla. Ei kuollutta eikä elävää.»

Banks hymyili. »Ei varmaan, konstaapeli Knowles, olisittehan te kaksi ilman muuta siitä ilmoittaneet.»

Knowles punastui ja liikutteli jalkojaan. »Niin.»

»Tutkitteko takakontin?»

»Ei. Me siis...»

»Ei se mitään. Jäikö auto lukitsematta?»

»Jäi. Yritin lukita sen, mutta avain ei toiminut. Oivissa oli lii-
kaa vaurioita.»

»Tunteeko kumpikaan teistä tyttöä?»

»Ei», konstaapeli Knowles vastasi. »Ei olla koskaan nähtykään.»

Banks kääntyi katsomaan rouva Brody, joka oli yhtä pitkä kuin Winsome ja aivan yhtä uljas. Hänellä oli lyhyet ja kiharat ruskeat hiukset. Hän oli ennemminkin komea kuin kaunis, Banks ajatteli. Vähän päälle neljäkymmenen, rennosti pukeutunut: mustat pitkät housut, napitettu paita ja vetoketjullinen toppatakki, vihkisormus vasemman käden nimettömässä. »Rouva Brody?»

»Sanokaa vain Kirsten.» Nainen kurottui ojentamaan kätensä. Banks kätteli häntä. Winsome palasi autoa tarkastamasta ja jäi seisomaan heidän viereensä muistivihko ja kynä kädessä.

»Tekö löysitte ruumiin?» Banks kysyi Kirsten Brodyilta.

Kirsten Brody hipaisi kurkkuaan. »Niin. Kauheaa kerta kaikkiaan. Näin nyt ensimmäisen kerran vainajan muualla kuin hautausmaastossa. Olin tosi huojentunut, kun täällä oli sentään kenttää ja pystyin soittamaan.» Hän puhui laulavalla skottinuotilla. Edinburghista, Banks veikkasi. Todennäköisesti Morningsidesta.

»Se voi olla näillä tienoin vähän hankalaa», Banks myönsi. »Oliko nainen teille mitenkään tuttu?»

»Ei. En ole nähnyt häntä koskaan ennen.»

»Koskitteko ruumiiseen?»

»Herranen aika, en.»

»Mistä tiesitte, että hän oli kuollut?»

»No, en kai oikein tiennytkään. En varsinaisesti. Mutta hän ei liikkunut. Silmät olivat auki. Ja hän oli kauhean kalpea. Minä en kai ... En olisi voinut tehdä mitään. En avannut ovea. Naputin varovasti ikkunaan, mutta näettehän te ... »

»Kyllä.» Banks vaikenä hetkeksi antaakseen Kirsten Brodyn koota itsensä ja kysyi sitten: »Mikä sai teidät ylipäättään pysähtymään? Varmaankin näitte poliisin jättämän ilmoituksen.»

»Kyllä. Niitä näkee usein tällaisilla sivuteillä. Olen töissä kansallispuistoissa, joten ajelen paljon maaseudulla. En tiedä, mistä se johtui. Oikeastaan tuntemuksesta. Kenties jostain varjosta, jonka

ei olisi pitänyt olla siellä missä se oli, ehkä tuulenviri heilutti hänen hiussuortuvaansa, jotain liikettä siellä kai oli. En todellakaan tiedä, mikä sai minut pysähtymään. En osaa selittää sitä. Minusta vain tuntui, että siellä oli jotain outoa.»

»Mitä te sitten teitte?»

»No, pysäytin tien reunaan niin lähelle kuin pystyin ja menin katsomaan. Muuta liikennettä ei ollut. Muistan pysähtyneisyyden, kun nousin autosta. Hiljaisuuden. Kun sitten näin hänet, säikähdin. Ajattelin, että olinpa typerä. Mitä jos joku oli tehnyt hänelle jotain? Mitä jos se joku oli edelleen paikalla?»

»Näittekö muita autoja?»

»En ainuttakaan. Kukaan ei ajanut ohi, kun odotin täällä, enkä ollut nähnyt yhtäkään autoa koko aikana, kun ajoin solan läpi.»

»Näittekö ketään lähistöllä tai panitteko merkille mitään outoa? Ääntä? Liikettä? Hajua?»

»En. En ketään. En mitään. Tiedän, että tämä kuulostaa hullulta, mutta minusta ei ollut oikein jättää häntä. Tiesin, että hän oli kuollut, tai luulin niin, mutta... en tiedä... se ei vain olisi tuntunut oikealta. Pakottauduin tyyneksi ja soitin poliisille. Lupasivat lähettää partion paikalle heti ja käskivät minun pysyä täällä.»

»Mitä teitte sillä aikaa?»

»Istuin autossa odottamassa. Soitin miehelleni. Hän odotti minua kotiin.»

»Selvä», Banks sanoi. »Eiköhän siinä ollut kaikki tältä erää. Hommaamme teidät pois täältä. Voitte antaa lausunnon Eastvalen poliisiasemalla, jos sopii. Saatte siellä kupillisen makeaa ja vahvaa teetä. Seuratkaa partioautoa.» Banks viittilöi konstaapeli Knowlesille, ja tämä meni autoon ja jätti kumppaninsa vartioimaan tapahtumapaikkaa.

Kirsten Brody nyökkäsi ja väläytti hymyn.

Banks seurasi katseellaan heidän lähtöään, kävi katsomassa ruumista uudestaan ja kääntyi sitten sanomaan Winsomelle: »Parasta kutsua tänne tohtori Burns. Ja koko rikospaikkaporukka.

Myös Peter Darby. Tarvitsemme valokuvia ja videota. Peterin pitää myös ottaa ruumiista sopiva kuva television paikallisiin iltatutuksiin. Sormenjäljet, dna ja hammaskartat tutkitaan, mutta niihin kaikkiin voi mennä aikaa. Tuskin naista edes löytyy rekisteristä. Meidän pitää saada selville, kuka hän on. Mistä sen tietää, mitä meillä on käsissämme. Emme tiedä, kuoliko hän autossa vai oliko hän kuollut jo ennen kuin joutui tänne, mutta yhdestä asiasta olen aika varma: hän ei päätynyt tänne omin voimin.»

Trevor ja Nancy Vernon asuivat yrjöjenaikaisessa paritalossa Market Streetin tuntumassa, samassa Eastvalen kaupunginosassa, jossa Banks oli asunut vuosia sitten Sandran, Tracyn ja Brianin kanssa alun perin pohjoiseen muutettuaan. Alue ei ollut juuriakaan muuttunut siitä, kun hän avioeronsa jälkeen muutti pieneen taloonsa Newhope Cottageen. Täällä olivat yhä samat erkkerit, ovien maitolasi-ikkunat, valoverhot, hyvin hoidetut puutarhat ja trimmatut nurmikot. Ja Market Streetiltä löytyivät samat vanhat kaupat: lehtikioski, josta Banks oli hakenut työmatkalla aamuisen *Guardianinsa*, luotettava liha- ja vihanneskauppa, kampaamo, josta Sandra ei ollut koskaan välittänyt, leipomo, josta sai ihania patonkeja, sekä vedonlyöntitoimisto, jota Banks oli käyttänyt sen harvan kerran, kun halusi lyödä pienen vedon vaikkapa Grand Nationalissa tai Derbyssa. Kadunkulmassa oli myös hammaslääkärin vastaanotto, jolla oli ollut oma roolinsa hänen edellisessä isossa tutkinnassaan, sekä vähän kauempana publi nimeltä Nag's Head. Banks oli käynyt siellä vain yhden kerran naapurustossa asuessaan, mieluummin hän käveli keskustaan sellaiseen paikkaan, jossa oli parempaa olutta, hiljaisempaa musiikkia ja mukavampi tunnelma.

Banks soitti ovikelloa ja näki pian sumean hahmon liikkuvan maitolasin takana. Mies, joka avasi oven, näytti hämmästyneeltä ja hieman harmistuneelta. Hän oli nelissäkymmenissä. Hänellä oli harmaa v-aukkoinen villapaita valkoisen paidan päällä ja kaulassa

hillitty solmio. Hänen hiuksensa pakenivat otsalta, ja hänen keskivartalonsa alkoi näköjään tukevoitua.

»Herra Vernon?» Banks kysyi.

»Kyllä, minä olen. Mistä sitten onkin kyse, nyt ei ole sopiva hetki. Minä en neuvottele minkäänlaisista raha-asioista oven-suussa.»

»Sangen viisasta, jos saan sanoa. En soimaa teitä ensinkään.» Banks näytti virkamerkkinsä. Winsome teki samoin.

»Poliisi? Mitä tämä meinaa? Ai juu, varmaan sen auton vuoksi. Niinpä tietenkä. Joko selvititte asian? Anteeksi, tulkkaa sisään.»

He seurasivat miestä eteisaulaan. Nauloissa riippui takkeja, ja Vernon lisäsi Banksin ja Winsomen takit samaan riviin.

»Mitä nyt, isi?» Noin kahdentoista ikäinen tyttö kurkisti ruokailuhuoneen ovesta.

»Älä huoli», Vernon sanoi. »Tee sinä läksysi, tai äiti suuttuu.» Tytön pää katosi.

»Tännepäin.» Vernon vei heidät mukavaan mutta steriiliin olohuoneeseen. »Piipahdan vain kertomaan Nancyille, mistä on kyse.»

»Voisitte pyytää vaimonnekin paikalle», Banks sanoi. »Tahdotisimme puhuttaa häntäkin.»

»Ahaa, selvä. Hyvä on. Istukaa, olkaa hyvä.»

Banks ja Winsome katsoivat toisiinsa. Winsome pyöritteli silmiään. Banks vilkaisi Constablen maisematyyliä mukailevaa toritaideteosta sähkötakan yllä ja katsoi sitten ikkunasta ulos. Tuntui oudolta istua täällä katselemassa harsoverhojen läpi ulos, kun itsellä oli ollut monta vuotta sama maisema – talot olivat todellakin toistensa peilikuvia – ja luultavasti samanlainen elämä. Lapsi tai lapsia, hän veikkasi kuullessaan keittiöstä ääniä, säännölliset ruoka-ajat, kotirutiini. Hänen elämänsä ei tosin ollut koskaan ollut täysin säännöllistä eikä rutiininomaista. Sen esti jo hänen työnsä luonne, ja siitäkin syystä hänet oli karkotettu tästä Eedenistä siihen, jossa hän nykyään eli. Yksin.

Vernon palasi vanavedessään Nancy, jolla oli esiliina edessään ja astiapyyhe kädessään. Nancy oli ahdistuneen näköinen nainen jolla oli hiukset huiskin haiskin, mutta hän selvästi huolehti kunnostaan ja käyttäytyi itse asiassa vähemmän kulmikkaasti kuin miehensä.

Trevor Vernon hieroi käsiään yhteen. »No niin, mihin jäimmekään? Ai juu. Autoon. Onko edistystä?»

»Edistystä?» Winsome kysyi.

»Niin. Se tollo kaahasi mutkasta kuin joku hemmetin mieli-puoli. Ja tie oli kaameassa kunnossa.»

»No, nyt ollaan Yorkshiressä», Winsome sanoi. »Sää pitää ottaa huomioon.»

Vernon tuijotti häntä epäuskoisena. »*Huomioon?* Eikö teillä ole muuta sanottavaa? Minä ja vaimoni jouduimme vakavaan yhteentörmäykseen. Täysin ilman omaa syytä, voisin lisätä. Ollisimme voineet kuolla. Nancy tässä voi todistaa. Ja te jauhatte sään huomioon ottamisesta. Antaa kuulua, joko olette panneet sen miehen syytteeseen? Entä mitkä ovat korvausnäkyvät? Siis uuden auton hinnan lisäksi.»

»Jos haluatte nostaa syytteen herra Kellyä vastaan, teillä on siihen oikeus», Winsome jatkoi. »Se vain ei kuulu meidän alaamme.»

Vernon vilkaisu vieraasta toiseen. »Kumpi tässä on posetiivari ja kumpi apina?» Sitten hän läppäsi käden suulleen. »Herranen aika, ei ollut tarkoitus. Siis... Ei millään pahalla. Minä –»

Banks katsoi Winsomea, ja tämä kohotti vain kulmaansa. »Jos te lakkaisitte hetkeksi pajattamasta ja kuuntelisitte meitä», Banks sanoi, »niin ette mölättytelisi yhtään enempää.»

Vernon pani suunsa suppuun. »Niinpä tietenkin. Otaksun, että te sentään kuljetatte minun autoni korjaamolle. En tunnu saavan sieltä ketään noutamaan. Ellei teidän sitten pidä viedä autoa ensin rikosteknisiin tutkimuksiin.»

»Rikosteknisiin tutkimuksiin?» Winsome toisti kaikuna. »Miksi meidän niin pitäisi tehdä?»

»Jotta löydätte todisteita. Pitääkö minun selittää teille työnne?»

»Todisteita mistä?»

»Ettei se ollut minun syytäni, tietenkin. Täytyyhän teidän jotain kyetä löytämään, jokin naarmu tai lommo, joka todistaa sen tyyppin syyllisyyden.»

»Emme taida etsiä mitään sen suuntaista», Winsome sanoi. »Mutta me kyllä viemme teidän autonne rikosteknisiin tutkimuksiin.»

»Juurihan te sanoitte ... Nyt en ymmärrä. Miksi? Milloin saan autoni takaisin? Milloin se on korjattu?»

»Me emme ole autokorjaamo», Winsome sanoi, »emmekä ole myöskään hinausalalla.»

»Näkemäni perusteella teidän autonne ainut määränpää on romuttamo», Banks lisäsi.

»Mitä minun sitten pitäisi tehdä?»

»Otamme yhteyttä, kun rikostekniset asiantuntijamme ovat tutkineet autonne», Winsome sanoi. »Sitten voitte soittaa korjaamoonne ja sopia asiasta.»

»Nytkö te kerrotte, että *minun* pitää maksaa siitä, että saan autoni takaisin, kun te itse olette vieneet sen?»

»Niin se yleensä menee», Winsome sanoi. »Minusta muuten tuntuu, että te olette ymmärtänyt asian väärin. Tässä jutussa ei ole näyttöä vaarallisesta kaahaamisesta, ja kuten yritin teille aiemmin kertoa, me emme ole liikennepoliisista vaan väkivaltarikosyksiköstä.»

Vernonin suu lokahti auki. Hän tuijotti kauhun vallassa vaimoaan, joka pudisti hitaasti päätään. »Vä-väkivalta?»

»Väkivaltarikosyksiköstä», Winsome lisäsi.

»Nyt en ymmärrä. Sehän oli onnettomuus. Ei se toinen kuski varmaan tahallaan meihin törmännyt. Ajoin vain liian lujaa, vai mitä, kulta? Eikä kukaan kuollut. Ei se ollut mikään murhayritys tai vastaava.»

»Tiedämme sen», Banks sanoi. »Kuten aiemmin totesin, jos te lakkaisitte hetkeksi ajattelemasta auto-ongelmaanne ja kuunteლისitte meitä, voisimme päästä eteenpäin. Winsome.»

Ensiksi Winsome varmisti pikkuasiat: sen että auton omisti Trevor Vernon ja että tämä oli kolaroinut valkoisen pakettiauton kanssa Belderfellin solassa viime perjantai-iltana kello 22.37.

»Kyllä», Trevor Vernon sanoi. »Olimme palaamassa Richmondista. Georgian-teatterista, aika hienosta esityksestä muuten. *Tärkeintä on olla aito*. Minä kun luulin, että te tulitte sen onnettomuuden vuoksi, mutta nyt en tajua ollenkaan, miksi te olette täällä.»

»Koettakaa kestää hetkinen, niin minä selitän», Banks sanoi. »Aiemmin tänään», hän aloitti, »partiopoliisit soittivat meille sieltä, minne teidän autonne jäi. Ohi ajanut nainen oli huomannut jotain mielestään outoa ja pysähtynyt katsomaan, mistä oli kyse.» Banks piti taidepaussin. »Hän löysi kuljettajan paikalta kuolleen tytön.»

Vernonit katsoivat toisiinsa.

»Kuolleen tytön?» Nancy sanoi.

Se ei kuulostanut aivan samalta kuin »*Ai käsilaukun?*», mutta läheltä liippasi. Pariskunnan järkytys ja hämmästyks oli silti varmasti aitoa, Banks ajatteli. Trevor Vernon oli kalvennut.

»Niin. Teillä ei tainnut olla matkustajaa kyydissä onnettomuuden sattuessa?»

»Matkustajaa?» Vernon toisti. »Laupias taivas, ei tietenkään. Lapset olivat kotona lastenvahdin huomassa. Vihjaatteko te, että meillä olisi jotain tekemistä asian kanssa?»

»Minä en vihjaa vielä mitään», Banks sanoi. »Yritän vain selvittää pari asiaa. Vaikka voisi kai sanoa, että teillä ilman muuta oli jotain tekemistä asian kanssa. Kuollut tyttö löytyi sentään teidän autostanne.»

»Mutta sehän oli silkkaa sattumaa», Vernon sanoi. »Kyseessähän olisi voinut olla mikä tahansa auto, vai mitä?»

»Kenties. Se meidän pitää saada selville.»

»Autossa tai sen ulkopuolella ei totta vie ollut merkkiäkään mistään ruumiista, kun meidät vietiin Eastvalen keskussairaalaan», Vernon sanoi. »Teidän miehenne olivat paikalla. He voivat vahvistaa asian.»

Banks nyökkäsi. »Kyllä vain. Kun poliisit siirsivät auton levähdyspaikalle ja kiinnittivät sen ikkunaan ilmoituksen, autossa ei todellakaan ollut ruumista.»

»No sillä lailla. Eikös se todista asian? Miten tyttö sitten jou-tuikin autoon, se tapahtui meidän lähtöemme jälkeen.»

»Jos tiedätte asiasta jotain, teidän olisi paras puhua nyt.»

»Mitä te meinaatte? Jos me tiedämme jotain?» Nancy Vernon sanoi. »Miten me voisimme mitään tietää?»

»Jotain olisi voinut sattua», Banks sanoi. »Oletetaanpa, että te osuite aiemmin tiellä johonkukuhun ja pysähdytte auttamaan, mutta saittekin havaita, että oli jo myöhäistä ja että tyttö oli kuollut. Ihmiset joskus pelästyvät sellaisissa tilanteissa. He eivät aina käsitä, että paras menettely olisi yhteydenotto meihin. Ihmiset joutuvat paniikkiin. Konstaapeli Knowles ei avannut takakonttia.» Banks tiesi, ettei tyttö ollut jäänyt auton alle – tohtori Burns ei ainakaan ollut löytänyt selviä jälkiä sellaisesta – mutta mistäs Vernonit olisivat sen tienneet, elleivät myös he olisi nähneet ruumista.

»Ei voi olla totta», Vernon sanoi. »Luuletteko te, että meillä oli kaiken aikaa ruumis takakontissa? Ihan mieletöntä. Jos ajatellaan, että me teimme niin kuin te sanotte, mitä emme takuulla tehneet, miksi me olisimme halunneet siirtää ruumiin automme takakon-tista avoimempaan paikkaan? Ja miten luulette meidän päässeen ilman autoa takaisin Belderfellin solaan sellaista tekemään?»

»Sitä minä vain», Banks jatkoi, »että ihmisillä on taipumus toimia tuollaisissa tilanteissa järjettömästi. Tahdon vain tietää, jätättekö te kenties jotain kertomatta.»

»Me emme ole rikollisia», Nancy Vernon sanoi ääni väristen. »Tämä on sulaa hulluutta. Emme ole ikimailmassa satuttaneet ketään, emmehän, kultaseni?»

»Peter Robinson on mestari.»

– Tess Gerritsen

YLIKOMISARIO BANKSIN tiimillä on käsissään kaksi selittämätöntä kuolemantapausta. Yorkshiren nummitielle jääneeseen kolariautoon on ilmestynyt ylimääräinen ruumis, nuori nainen juhlapuvussa. Miten kummassa ajokortiton opiskelijatyttö on päätnyt ratin taakse ventovieraan pariskunnan autoon?

Toisaalla makaa rotkossa kuollut mies vailla henkilöllisyyttä, kaikkea muuta kuin patikointikamppessa. Alan Banks hakee tapansa mukaan voimia lempimusiikistaan, kun oudot yksityiskohdat ja ristiriitaisuudet kasaantuvat. Uhkan tuntua lisää huhu, että Banksin ja rikoskomisario Annie Cabbotin yhteinen vanha vihollinen on jälleen nähty.

9 789510 455432

www.wsoy.fi

84.2

ISBN 978-951-0-45543-2